

5 sfaturi

ca să fii om bogat și niciodată singur

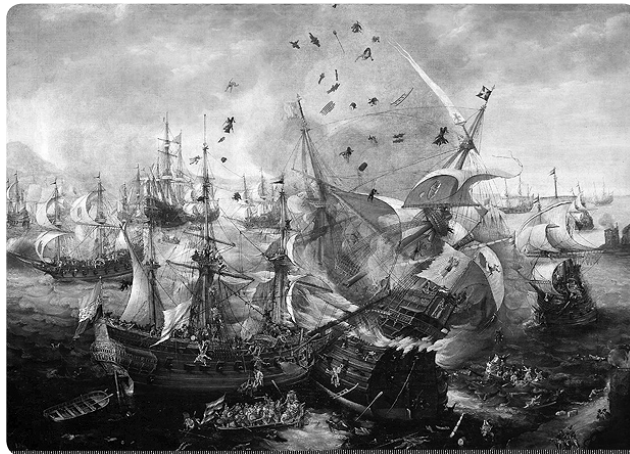
Nu voi da o listă de lectură obligatorie. *Clipa* a publicat în mai multe rânduri înșiruire de nume celebre și titluri de carte. Apoi, drumul lecturii/cunoașterii fiind un lanț, fiecă material care te-a intrigat, fiecă autor pe care îl urmărești te direcționează, așa sau altfel, către următoarele spații spre care trebuie să te îndrepti.

Câteva concluzii doar, din propria-mi experiență de cititor.

1. Se zice că ar exista doar 100 de cărți care merită să fie citite, dar, pentru ca să le descoperi pe acestea, trebuie să răstorni munți de carte. Literatura, în mare, reflectă lumea și timpul în care e scrisă. Atunci când e cu adevărat profundă, depășește timpul și spațiul în care a fost creată. Așa apar capodoperele, adică patrimoniul culturii universale. Acest patrimoniu ne stă astăzi mai la îndemână ca oricând. Și primul raft pe care un om trebuie să-l devereze este cel cu patrimoniul națiunii din care face parte. E vital. De pe acest fundament pornești mai departe.
2. Ar fi o discuție curioasă, dacă am încerca să vorbim despre gustul vârstelor și, mai ales, despre gustul vârstelor umanității.

Ceea ce am înțeles din propria-mi experiență este că trebuie să citești ca un apucat, ascultându-ți glasul interior, întâi de toate. Asta pentru că, prin hățișurile lecturii, te cauți/te găsești pe tine însuși.

3. Am mai înțeles că, dincolo de cărțile bune (multe!), sunt unii autori (puțini!) care te descântă. De frică, de inhibiții, de clișeele în care te-ai încheștat (socializat) fără să-ți dai seama. Ei îți deschid planuri de gândire, te deschid către tine însuși (nu în zadar se spune: nu te-ai căuta, dacă nu te-ai fi găsit).

Bătălia din Gibraltar, Hendrick Cornelisz Vroom

4. Dacă trec, în fugă, peste preferințele vârstelor mele, cu poveștile românești, mitologia elenă, religia Eminescu, literatura universală (cea americană, franceză și rusă, în primul rând), cu descoperirea literaturii româ-

ne (adevărate și netrunchiate), ajung să înțeleg că titanii în care m-am regăsit întotdeauna au fost filosofi, psihologii și tragedienii ființei umane. Pentru mine, în primul rând: Eminescu și Dostoievski; apoi marii interbelici: Eliade, Cioran și Noica. Iar scriitorul care m-a descântat de toate inhibițiile: Gabriel García Márquez. Dar asta numai ca să dau două-trei nume, bineînțeles. Cu timpul, ajungi să te plimbi printre autorii/cărțile preferate ca printr-o pădure de prieteni foarte dragi, de care îți este mereu dor. Ești bogat și nu ești, nu poți fi singur niciodată.

5. Am mai înțeles că a reciti ceea ce te-a clătinat în cunoaștere este absolut esențial. Asta pentru că vei mai descoperi multe alte planuri de gândire, pe care, inițial, nici nu le-ai observat. Din acel moment, al re-lecturii, nu vei mai fi doar un cititor, ci un locuitor de drept al aceluși univers, devenit și al tău. Așa vei pătrunde lumi incredibile și vei acumula adânci experiențe umane esențializate.

Măsura în care te vei regăsi în aceste universuri și capacitatea ta de a macera/filtra prin ele propria experiență vor crea din tine un om, adevărat și recognoscibil. Ca un caracter, ca stil, ca gândire. E important. Cel puțin, pentru tine însuși.